

Dostluk Teleskobu

Yavuz DEMİRKIRAN

Dostluk Teleskobu

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver verandanın basamaklarında oturmuş, çenesini ellerine dayamıştı. Öğleden sonra sessiz ve biraz da yalnız hissediliyordu. En iyi arkadaşı Emma geçen ay çok uzaklara taşınmıştı ve yan komşu evi boş kalmıştı. Onun kahkahasını ve kurabiyelerini her zaman nasıl paylaştığını özlemişti. Omzundan küçük yeşil bir sırt çantası sarkıyordu, sanki hiç gelmeyen bir maceraya hazırmış gibi.

Oliver moralini düzeltmek için tavan arasını keşfetmeye karar verdi. Köşeler tozlu kutular ve eski sandalyelerle doluydu. Ahşap bir sandıkta, üzerine bir not bağlanmış pirinç bir teleskop buldu: 'Uzaktaki dostlara bakmak için.' Oliver'ın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Teleskobu pencereye taşıdı ve içinden baktı. Önce sadece bulutlar ve çatılar gördü.

Sonra teleskop kıpırdadı ve parladı! Mercekten Oliver, lavanta rengi bir yatağı olan sıcak bir oda gördü. Masada yazı yazan Emma oradaydı, kızıl at kuyruğu sallanıyordu. O da tıpkı onun gibi üzgün görünüyordu. Oliver şaşkınlıkla soludu. 'Teleskop uzaktaki dostları gösteriyor!' Emma'nın iç çekip eski evini özleyerek penceresinden dışarı baktığını izledi.

Oliver'ın kalbi hızla çarptı. Seslenmek istedi ama teleskop sadece görüntüleri gösteriyordu. Emma bir kalem aldı ve yavaşça yazdı. Oliver keşke ona da onu özlediğini söyleyebilseydi. Notu hatırladı: 'Uzaktaki dostlara bakmak için.' Belki teleskop, sadece izlemekten fazlasını yapması için bir işaretti.

Oliver kâğıt ve kalem kaptı. Şöyle yazdı: 'Sevgili Emma, seni özledim. Teleskop bana seni gösteriyor. Sen de beni özlüyor musun? Cevap yaz!' Küçük bir teleskop ve gülen bir yüz çizdi. Sonra posta kutusuna koştu, kırmızı spor ayakkabıları kaldırıma vuruyordu. Mektubu gönderdi ve tüm kalbiyle umut etti.

Günler geçti. Oliver her sabah posta kutusunu kontrol etti. Mektup yoktu. Teleskoptan baktı ve Emma'nın bir kitap okuduğunu gördü, yıldız şeklindeki saç tokası parlıyordu. Mutlu görünmüyordu. Oliver endişelendi. Belki onu unutmuştu? Tekrar yazmaya karar verdi, bu kez bir şakayla: 'Teleskop neden okula gitmiş? Biraz daha parlamak için!' Mektubu postaya verdi ve bekledi.

Cuma günü lavanta rengi bir zarf belirdi! Oliver onu heyecanla açtı. 'Sevgili Oliver, seni çok özledim! Teleskop harika. Senin de yazdığını gördüm. Mektup arkadaşı olalım. Yakında yaz!' Oliver o kadar yükseğe zıpladı ki yeşil sırt çantası hopladı. Teleskobun başına koştu ve Emma'nın penceresinde ona gülümseyerek mektubunu tuttuğunu gördü.

Karşılıklı mesajlar göndermeye başladılar. Oliver resim dersindeki yeni arkadaşını yazdı. Emma kedisinin ağaca tırmandığını yazdı. Her mektup Oliver'ı daha az yalnız hissettirdi. Teleskop, Emma'nın onun şakalarını okurken güldüğünü gösterdi. Sanki birbirlerinin günlerine açılan gizli bir pencere gibiydi ve Oliver bunu çok sevdi.

Bir gün Oliver teleskoptan baktı ve Emma'nın boş bir kâğıda kaşlarını çatarak baktığını gördü. Tıkanmış gibiydi. Oliver yazdı: 'Zorlanıyor musun? En sevdiğin yıldız hakkında yaz.' Emma cevap verdi: 'Dostluğumuz hakkında yazdım—o benim en parlak yıldızım.' Oliver'ın çilleri gülümsemesiyle kırıştı. Teleskop onun kıkırdadığını gösterdi ve Oliver içinin ısındığını hissetti.

Oliver teleskobun sihirli olmadığını anladı—sadece uzanmak için bir dürtüydü. Bakmaya gerek duymadan haftalık mektuplar yazmaya başladı. Emma da öyle yaptı. Çıkartmalar ve çizimler paylaştılar. Aralarında kilometreler olsa da dostlukları yeniden güçlendi. Teleskop rafında durdu, onları yeniden bir araya getiren maceranın bir hatırlatıcısı olarak.

Sonra Oliver'ın aklına bir fikir geldi. Yazdı: 'Şışede mesaj gönderelim—yani kutuda! Her birimiz küçük bir hazine koyalım.' Emma kabul etti. Oliver parlak bir bilye ve bir şaka koydu. Emma bir yıldız çıkartması ve kurutulmuş bir çiçek gönderdi. Kutular geldiğinde aynı gün açtılar ve teleskop ikisinin de gülümsediğini gösterdi.

Oliver teleskoptan son kez baktı ve Emma'nın penceresinde el salladığını gördü. O da karşılık verdi, gerçi Emma onu göremiyordu. Artık dostluğun iletişimde kalmayı gerektirdiğini biliyordu, tıpkı bir bitkiyi sulamak gibi. Teleskop ona Emma'nın da onu özlediğini ve basit bir mektubun her mesafeyi aşabileceğini göstermişti.

Oliver o hafta için son bir not yazdı: 'Sevgili Emma, her hafta yazmaya söz verelim. Ne olursa olsun.' Emma'nın cevabı hemen geldi: 'Söz! Sen benim sonsuza dek en iyi arkadaşımsın.' Oliver onun mektubunu duvarına yapıştırdı. Teleskop rafında parladı, yalnızlığı mutlu bir kelime macerasına dönüştüren sessiz bir yardımcıydı.

Haftalar geçti ve mektuplar hiç durmadı. Oliver'ın yeşil sırt çantası artık her yerde pul ve kâğıt taşıyordu. O ve Emma okul, evcil hayvanlar ve hayaller hakkında hikâyeler paylaştılar. Teleskop ikisinin de daha çok güldüğünü gösterdi. Oliver bir arkadaşı yakın tutmanın biraz çaba—ve çokça yürek gerektirdiğini öğrendi.

Bir akşam Oliver verandada oturmuş, gün batımının altında mektup yazıyordu. Teleskoptan baktı ve Emma'nın da aynısını yaptığını gördü, kızıl at kuyruğu ışıktaki parlıyordu. Yüksek sesle konuşamıyorlardı ama mektupları çok şey anlatıyordu. Oliver gülümsedi, uzakta ama kalbinde hep yakın olan bir arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti.

Teleskop Oliver'a dostluğun bir köprü gibi olduğunu öğretti—her gün biraz inşa etmen gerekir. O ve Emma hâlâ her hafta yazıyorlar ve teleskop rafında duruyor, yeni maceralara hazır. Oliver artık biliyor ki iletişimde kalmak, kaç kilometre uzakta olurlarsa olsunlar dostları yakın tutar.